

S Fundou na cestě labyrintem víry a poznání

Vážení a milí, dostalo se mi té cti a byl jsem osloven Jitkou Paitlovou, jestli bych se krátce nemohl vyjádřit a přiblížit svůj postoj k panu prof. Otakaru Fundovi, který v těchto dnech oslaví svoje narozeniny. Je mi skutečným potěšením popsat, byť krátce, jaký mám skutečný vztah a názor na člověka, jehož osobně sice neznám, ani jsem se s ním nikdy nesetkal, ale přesto je mi jeho osoba přímo niterně velmi blízká.

Nechci nyní zmiňovat anebo nikterak popisovat, co si myslím o jeho erudovaném porozumění a pochopení mnoha různých filosofických témat nebo kategorií, témat úzce spjatých a souvisejících se životem člověka a jejich následným, skvělým a brilantním zpracováním.

Vysvětlením mnoha různých pojmů a postojů, díky jejichž objasnění se mi mnohokrát dostalo dalšího kamínku pochopení, který zapadl do celkového obrazu, do té úžasné mozaiky chápání a porozumění pojmu lidské existence a s ní souvisejícím bezpočtem otázek.

Rád bych nyní krátce, avšak s velkým důrazem vyjádřil svůj obdiv a zároveň poděkování za nezlomný postoj profesora Fundy v otázce náboženství. Je totiž tak jednoduché, podle mého názoru, vnořit se do hlubin víry a stát se člověkem věřícím v boha, víry, jež člověku dokáže splnit vše, co si v životě přeje, zbaví ho všech nesnází, nepříjemností, obtíží, starostí a vůbec všeho, co je člověku nepříznivé a obtížné, a naopak ho zahrne a zesílí vše, co je mu žádoucí, libé a příjemné. Všemmu porozumí, všechno pochopí. Co víc by si mohl takový člověk přát, než tento krásný a slastný životní pocit! Nemůže a ani nechce takový stav

svého nitra nikdy opustit. Byl by sám proti sobě, no ne?

Velice rád přiznám a možná nebudu sám, že vlastně neznám široko daleko, ať už v zeměpisných šířkách nebo na úrovni myšlenkové, nikoho, kdo by tuto vpravdě šalbu a klam tak pregnantně rozpoznal a už vůbec ne vystudovaného teologa, jakým je profesor Funda. Aby jako jeden z mála nejen rozklíčoval tuto pradávnu otázku lidstva dokázal a se k ní vyjádřit, aby odpověď na ni nejenom rozpoznal svým rozumem, nýbrž aby dokázal svoje myšlenky a úvahy přetavit ve své pevné přesvědčení a tento svůj názor na tento lidmi vytvořený myšlenkový útvar před svými kolegy anebo i před veřejností také obhájit. Jsem přesvědčen o tom, že člověk může svým rozumem pochopit a porozumět celé řadě různých věcí, ale teprve až emocionální a citová součást jeho osobnosti rozhodne o tom, jak se

zachová, jestli má dost sil tento svůj názor prosadit, je-li dostatečně silný na to, stát si pevně a neústupně za tímto svým přesvědčením. A profesor Funda zaujal velice pevný, přesvědčivý a jasný postoj k tomuto pro život člověka mnohdy tak zásadnímu tématu. Dozajista si musel tento svůj názor, který odmítá náboženství jako cosi nadpřirozeného nebo zjeveného, obhájit nejenom na půdě akademické, ale i před velkým množstvím prostých věřících, a to nejen v rámci různých protestantských církví, ale i církve katolické. Věřím, že to mnohdy nebylo jednoduché. Ale nejenže to přesvědčivě dokázal, ale i zcela jasně každému člověku, který o to stojí a ptá se (podle mě by se měl každý minimálně ptát), dokázal otevřít oči.

Až doposud jsem se domníval, že je prostě zhola nemožné pro člověka hluboce a poctivě věřícího v boha, opustit a vzdát se této víry, pro někoho, kdo je

bohu bezbřezě oddán a odevzdán. Ale profesor Funda mi dokázal, že je nejen možné tuto víru prostým lidským rozumem zhodnotit, nýbrž i nadále, bez špetky sebemenší nenávisti, nepřejícnosti anebo výčitek, s tímto tématem dále pracovat, rozvíjet ho a zařadit do kontextu lidského života, existence a jeho vývoje jako zcela běžný a pochopitelný schůdek v možnostech lidského poznání. Chtěl bych zmínit jeho příměr, kterým přibližuje a porovnává existenci boha a víry v něj a který se objevuje v poslední knížce této výrazné osobnosti, *Glosy – fragmenty*, a sice, že bůh je jako hudba, která se rozeznívá jen pokud ji člověk sám na nějaký hudební nástroj zahraje. Tedy jen pokud člověk hraje, hudba zní a vlastně až tehdy existuje. A podobné je to s bohem. Ten také ožívá jen v mysli člověka, pokud na něj člověk začne myslet. Tento nesmírně poetický, jedinečný a elegantní příměr

dokonale vystihuje to, co lidé po celé věky řeší, na co se snaží najít už po tisíce let odpověď.

Ano, jak už jsem řekl, zcela určitě by se dalo procházet mnoha pojmy a tématy, jejichž osvětlením a ozřejmením mě profesor Funda, ať přímo nebo i nepřímo, inspiroval k zamyšlení na mojí cestě labyrintem lidského poznání. Musím ale znovu zdůraznit, že je pro mě naprosto jedinečným příkladem silného a vysoce vzdělaného, morálního člověka, který se velice lidsky dokázal vypořádat s fenoménem náboženství, svoje názory a postoje si vždy dokázal obhájit a pevně, chtěl bych zdůraznit, pevně za nimi stát. Proto pane profesore – díky, a ještě jednou díky...

Luboš Poláček